

Ева Товарницька

ЕТ – Тато переїжджав два рази до Польщі в голодівку.

- В котрі роки? -

Я вже точно не скажу, чи то був три... мені здається то був 33-тій. То переїжджав, то міняв за золото, тато.

- Він мав золото? -

ЕТ – Батьки були... кульчики, перстені золоті, бо в нас була така мода в православних же одна пара перстенів переходила з покоління в покоління. То тато всьо той їздив міняти. А як вже другий, третій раз, як вертався - то б були його застрілили – бо вони мали, як би сказати, з тої сторони, в Польщі вони так там не дбали, але з тої сторони. То були такі же перепускали. То щось також дістав. А якщо попав на такого же він не знає, що переїджає, то були би застрілили тата. Але тато вернувся. Пізніше другий раз переїхав і вже більше не їхав. То вже тоді в тридцять, то вже не пам'ятаю точно.

- То ж границі всі були замкнуті. Як йому вдалося переїхати? –

ЕТ – Ну, тож я кажу вам, з тої сторони ви мусили когось підкупити, з теї, а з там тої сторони вони не дбали.

Ви знаєте же я якщо щось беру, десь піду до ресторану, так як вони кажуть, там йдеш собі сама брати їсти. Я дивлюся на людей – набере, і пів миски в ґарбідж викидає, в мене аж серце ріже. За тим, же я голодна була, я возьму тільки же би я, Я ніколи не можу лишити, бо я думаю кілько нині є людей і дітей з голоду гинуть. Я голод знаю, мені дуже тяжко є дивитися на то що іде в смітник, чи в ґарбідж, чи як то сказати. Я не можу то пережити.